بازیکنان اسکاتلند مقابل ما حالت عادی نداشتند و برای خوشگذرانی آمده بودند

شرفی: برای بازی‌مان مقابل هلند، جوک ساختند

اصغر شرفی یکی از چهره‌های فراموش نشدنی تاریخ فوتبال ایران است. مربی تیم ملی در جام جهانی ۱۹۷۸، او یکی از پاسی‌های قدیمی است و سال‌ها به فوتبال این مملکت خدمت کرده. جام جهانی و صعودی دیگر بهانه‌ای شد برای گپ و گفت با اصغر آقا. کسی که خاطرات خیلی خوبی را در ذهن همه فوتبالی‌ها در تاریخ ایران حک کرده است.

سال‌ها قبل و در آرژانتین شما روی نیمکت ایران بودید. مربی همان تیم معروف و جادویی.

همه در آن کادر فنی همدیگر را قبول داشتند و خیلی به هم احترام می‌گذاشتند. این احترام به همه تیم انتقال پیدا می‌کرد. جدا از این مسائل خیلی خوب با شرایط زمانه و به نوعی جبر زمانه آشنایی داشتیم. از لحاظ فنی هم فوتبال را بلد بودیم که این مسأله خیلی به ما کمک کرد. خب آن زمان بازیکنان خوبی هم داشتیم که با همه وجودشان برای تیم ملی بازی می‌کردند. به همین دلیل هم در شرایطی که تنها یک تیم از قاره آسیا و اقیانوسیه صعود می‌کرد، این تیم ایران بود که راهی جام جهانی شد. کار، کاربزرگی بود تا تیم ملی ایران برای نخستین بار به جام جهانی برسد. البته حالا هم یک تیم ملی خوب و همدل داریم.

در بین تیم‌های ملی‌مان که برای جام جهانی انتخاب شده‌اند، کدامیک از نسل‌ها را بهتر از بقیه می‌دانید.

هر تیمی را باید نسبت به زمان خودش سنجید اما در زمان ما نظم و انضباط تیمی‌مان واقعاً نمونه بود و فدراسیون فوتبال و ریاست وقت هر چه ما می‌خواستیم، به سرعت در اختیارمان قرار می‌داد. به همین دلیل واقعاً تیم ملی‌مان در شرایط خیلی خوبی قرار داشت. یادشد بخیر، آن روزها خیلی زود تبدیل به خاطره شد.

چه خاطراتی از تیم ملی ۱۹۷۸ دارید؟

کار کردن با آن تیم تماماً خاطره بود. بازیکنان در زمین جان می‌دادند و در هنگام استراحت واقعاً بچه‌ها همه چیز را بخوبی رعایت می‌کردند. تیم ما در یک جمله اگر بخواهم بگویم بزرگتر و کوچکتر و هویت بالایی داشت. بعد از بازی‌های جام جهانی هم دو بازیکن‌مان؛ دانایی‌فر و اسکندریان به دلیل درخشش بالا برای تیم منتخب جهان انتخاب شدند و به تیم کاسموس امریکا رفتند.

در آن جام جهانی می‌توانستیم صعود کنیم؟

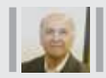
بله ما می‌توانستیم اسکاتلند را شکست بدهیم و زورمان هم واقعاً به این تیم می‌رسید اما از بدشانسی موقعیت‌های صددرصد آن بازی‌مان توسط ابراهیم قاسمپور به گل تبدل نشد تا در پایان به نتیجه مساوی یک بر یک رضایت بدهیم. آن تیم‌مان آنقدر خوب بود که در تورنمنت پاری سن ژرمن که شرکت کرده بودیم، از تکنیک دانایی‌فر تعجب می‌کردند. بازیکنان ما آنقدر خوب بودند که اصلاً تیم‌های آسیایی را به‌عنوان رقیب به حساب نمی‌آوردند و فقط تیم کره جنوبی بود که برای ما رقیب حساب می‌شد. در رابطه با بازی‌مان مقابل هلند هم یکسری جوک ساختند اما بازیکنان ما واقعاً برای آن دیدار خیلی روحیه‌شان بالا بود. حشمت مهاجرانی خدای روحیه بود و بچه‌ها واقعاً توی مشت سرمربی بودند. مربی زمانی نمره ۲۰ می‌گیرد که نترس باشد. تیم ملی‌مان هواپیمای اختصاصی داشت و ما در انتهای هواپیما راه می‌رفتیم و با سرمربی حرف می‌زدیم. بازیکن به همین دلیل می‌فهمید که از جایگاه خوبی برخوردار است.

این شایعه که بازیکنان تیم اسکاتلند با مربی‌شان مشکل داشتند، صحت داشت؟

بازیکنان اسکاتلند در دیدار مقابل تیم ملی ما حالت عادی نداشتند و به نوعی بازیکنان این تیم برای خوشگذرانی به آرژانتین آمده بودند و انگار برای‌شان بازی‌های باشگاهی مهمتر از تیم ملی‌شان بود.

کمک فیفا

یادداشت

مرتضی محصص

* از ۲۰۹ عضو فیفا تنها ۸ کشور در دنیا (برزیل، آلمان، ایتالیا، اروگوئه، آرژانتین، فرانسه، انگلیس و اسپانیا) موفق به قهرمانی در این رقابت شده‌اند. این موضوع یک سؤال خیلی بزرگ را ایجاد می‌کند که چرا این موفقیت فقط در انحصار تیم‌هایی محدود است و چرا موفقیت در این تورنمنت اینقدر سخت است. در آسیا هم از ۴۷ عضو فقط یک عضو یعنی کره جنوبی بوده که به مقام چهارم رسیده است.

* از لحاظ فنی ایران در دفعات حضور خود در جام جهانی، به ترتیب با دو مربی ایرانی و دو خارجی در این رقابت‌ها شرکت کرده است. حشمت مهاجرانی ۱۹۷۸ و جلال طالبی ۱۹۹۸ هدایت ایران را برعهده داشتند، در سال ۲۰۰۶ برانکو ایوانکوویچ و دو جام جهانی بعدی مربی پرتغالی، کارلوس کی‌روش. در واقع هیچ‌گونه هارمونی و هماهنگی در ذهنیت تاکتیکی تیم ملی وجود نداشته است. در مورد نحوه بازی تیم ملی از سبک مهاجرانی که ۲-۴-۴ با دو مهاجم نوک غفور جهانی و حسین فرکی بود، رسیدیم به تک مهاجم (سردار آزمون) در سال ۲۰۱۸ با کارلوس کی‌روش. این مربی بیشتر از سیستم ۱-۵-۴ استفاده می‌کرد. در ۲۰۰۶، باز ۲-۴-۴ سیستم ما بود که در آن جای نکونام و تیموریان به عنوان دو هافبک دفاعی مدام تغییر می‌کرد. نگاهی تحلیلی به همه این ادوار نشان می‌دهد تغییرات ما بیشتر روی اتفاق و نظرات شخصی مربیان بوده و هنوز صاحب یک فلسفه و یک باور و DNA برای فوتبال خود نیستیم.

* سخت‌ترین صعود به جام جهانی به طور قطع راهیابی به جام جهانی ۹۸ بود. چون ما به پلی آف رفتیم و بعد از باخت به ژاپن در مالزی به مرحله بعدی پلی آف رفتیم که نبرد بین قاره‌ای بود و مقابل استرالیا آن بازی پر سر و صدا و پر هیاهو را داشتیم.

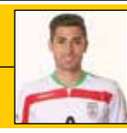
* به جام جهانی ۲۰۱۰ نتوانستیم صعود کنیم؛ در آن سال منصور ابراهیم‌زاده، علی دایی و بعد افشین قطبی هدایت تیم را بر عهده گرفتند. همین تعویض مدام مربیان و ناهماهنگی‌هایکی از دلایل حذف ما بود. با علی دایی می‌توانستیم با کادر فنی قوی‌تر صعود کنیم اما فرصت کافی به او داده نشد.

* سال ۲۰۱۴ بعد از دو باخت مقابل ازبکستان در تهران و لبنان در بیروت صعود کردیم. سال سختی بود. بعضی بازیکنان هستند که سه امتیاز را برای مربی به همراه می‌آورند، قوچان‌نژاد در اولسان و نکونام در تهران این کار را برای کی‌روش کردند. تا حد زیادی صعودمان در آن دوره را مدیون تجربه کی‌روش، گل جواد نکونام در تهران و گل قوچان‌نژاد در اولسان بودیم.

* فیفا دو میلیون دلار برای آمادگی حضور در انتخابی جام جهانی در اختیار فدراسیون‌های فوتبال قرار می‌دهد. بعد از صعود به جام جهانی، آنجا هم ۱۰ میلیون دلار برای بازی‌های دور گروهی پرداخت می‌شود. قهرمان جام جهانی هم ۵۰ میلیون دلار امریکا دریافت می‌کند. پس در مورد صعود به جام جهانی باید با واقعیت‌هایی روبه رو شویم؛ شور و شعف، علاقه و عشق مردم به فوتبال و خوشحالی آنها بابت جام جهانی را قبول دارم و اینکه صعود به جام جهانی حتی روی کیفیت باشگاه‌ها تأثیرگذار است، ولی مهم‌ترین اصل کمک مالی فیفا است که با این مبلغ می‌توانیم زیرساخت‌های خیلی مهمی را برای فوتبال‌مان به وجود بیاوریم و این نکته‌ای حیاتی است.

بختیار رحمانی
بازیکن تیم ملی ۲۰۱۴

خسرو حیدری
بازیکن تیم ملی ۲۰۱۴

علیرضا جهانبخش
بازیکن تیم ملی ۲۰۱۴ و ۲۰۱۸

محمدرضا خانزاده
بازیکن تیم ملی ۲۰۱۴ و ۲۰۱۸